

Φρ. Γουργιζ' τὸ γαῖμα (τρέχει τὸ αἷμα κρουνηδόν) Πά-
νορμ.

γουργινικός ἐπίθ. Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ό ς.

Ὁ προερχόμενος ἀπὸ γούρναν : Γουργινὸ ἁλάτι (ἁλάτι ἐγ-
χωρίου παραγωγῆς, παραγόμενον διὰ τῆς ἐξατμίσεως θα-
λασσίου ὕδατος, διὰ τοῦ ὁποῖου πληροῦνται αἱ κοιλότητες
παραθαλασσίων βράχων, αἱ πρόχειραι ἀλυκαί). Συνών. ἀ-
φ ρ ἄ λ α τ ο, ἀντίθ. ἀ γ ο ρ α σ τ ὸ ἁ λ ἄ τ ι, ἀ λ υ κ ῆ-
σ ι ο ἁ λ ἄ τ ι, χ ο ν τ ρ ἄ λ α τ ο.

γουργίλα ἡ, Ἰων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί λ α.

Ἡ ὑδρορροή. Συνών. λ ο ὕ κ ι, σ ο ὕ γ ε λ ο.

γουργίσκι τό, Ἀντίπαξ. Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί σ κ ι.

Μικρὰ γούρνα, μικρὸν κοίλωμα ὅπου παραμένουν στά-
σιμα ὕδατα ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ν ῖ δ ι.

γουργίτσα ἡ, Ἀλόνν. Θεσσ. (Ἀγία Παρασκ. Ἀμπελ.
Τρίκερ.) Θράκ. (Σηλυβρ. Σουφλ.) Ἰκαρ. (Καραβόστ.) Μα-
κεδ. (Βλάστ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Κοντογόν. Μεσ-
σην.) Σάμ. Σκόπ. σγουργίτσα Πελοπν. (Μάν. Μεσσην.)
σγουργίτσα Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.

1) Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀλόνν. Θράκ. (Σηλυβρ.)
Ἰκαρ. (Καραβόστ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν. Μεσ-
σην.) Σάμ. Σκόπ.: Θὰ δῆς μιὰ βρυσούλα νὰ τρέχῃ μέσα σὲ
μιὰ σγουργίτσα νερὸ πεδακάθαρο Μάν. || Αἰνιγμ.

Ἐχω μιὰ γουργίτσα μαρμαρένια τσαὶ χυτή,
μὲ τὰ μαῦρα τὰ ψαράτσια τσαὶ μὲ τὸ γλυκὸ κρασί
(τὸ καρπούζι) Μέγαρ. || Ἄσμ.

Ν' ἀνέβω σὲ ψηλὸ βουνό, | νὰ κάμω μάρμαρο λουτρό,
νὰ χῇ γουργίτσες δεκοχτὼ | καὶ σιντριβάνια ἐξήντα δυὸ
Σηλυβρ. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ν ἄ κ ι 1. β) Πολὺ μικρὸς
λάκκος φυσικὸς ἢ τεχνητὸς Θεσσ. (Ἀγία Παρασκ. Ἀμ-
πελ.) Μακεδ. (Βλάστ.): Φυτεῦ' δι τὰ κουκκάγια ἕνα - ἕνα σὶ
γουργίτσες (κουκκάγια = μικρὰ κρομμύδια) Ἀμπελ.
2) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος τῶν παικτῶν ἀνοίγει
ἀβαθὴ λακκίσκον εἰς τρόπον ὥστε οὗτοι νὰ εὐρίσκωνται εἰς
διάταξιν εὐθείας γραμμῆς. Ἐντὸς τῶν λακκίσκων ρίπτεται
ὑφ' ἐνὸς μικρὰ ἐλαστικὴ σφαῖρα, τ ό π ι, καὶ εἰς ὃν λάκ-
κον εἰσέρχεται τοῦτο ὀφείλει ὁ κάτοχός του νὰ κτυπήσῃ μὲ
ταύτην ἕνα τῶν συμπαικτῶν του, οἱ ὁποῖοι σπεύδουν ἐν τῷ
μεταξὺ νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Ἐὰν τὸ ἐπιτύχῃ, τοποθε-
τεῖ μικρὸν λίθον εἰς τὸν λάκκον τοῦ συμπαικτοῦ του ὡς
δειγμα ἐπιτυχίας, ἐὰν ὅχι, τότε τοποθετεῖ τὸν λίθον εἰς
τὸν ἰδικόν του λακκίσκον ὡς δειγμα ἀποτυχίας. Ὅταν
εἰς ἕνα λακκίσκον συνηθορίζοντο πέντε ἢ δέκα λίθοι, τότε
ὁ κάτοχος τοῦ λακκίσκου τούτου θεωρεῖται ὡς ἀποτυ-
χῶν καὶ κτυπᾶται ὑφ' ὅλων μὲ τὴν ἐλαστικὴν σφαῖραν
ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως Θράκ. (Σουφλ.) Πελοπν. (Κον-
τογόν.) Συνών. γ ο υ β ῖ τ σ ε ς (εἰς λ. γ ο υ β ῖ τ σ α 4a).
3) Τὸ λακκάκι τοῦ λαιμοῦ Θεσσ. (Τρίκερ.): Μ' πουνάει ἡ
γουργίτσα μ'.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργίτσα Μακεδ.
(Βρασν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.) Γουργίτσες Πελοπν.

(Πυλ.) Γουργίτσες Θράκ. (Σουφλ.) Σγουργίτσα Πελοπν.
(Καρβελ. Μάν. Ξηροκ. Πετρίν.)

γουργόπουλον τό, ἁμάρτ. γουργόπον Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γ ο ὕ ρ ν α.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γούρνος ὁ, Αἰγίν. κούρνος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Πληθ.
κούρρους τά, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ ρ ν ο ς. Βλ. Miklosich - Müller, Acta,
3,57 «φρέαρ μετὰ μαρμαρίνου περιστομίδος καὶ γούρνου».

1) Γ ο ὕ ρ ν α 1, τὸ ὅπ. βλ., Αἰγίν.: Ἄσμ.

Ἵς τοὺς κάμπους νὰ μὴν κατεβῇς, σὲ γούρρους μὴν ποτί-
σης

τσαὶ εἰς τὰ ποταμόχειλα φλοέρα νὰ μὴν παίξῃς.

2) Λουτήρ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἄσμ.

Ἐλένε χτιζ' χρυσᾷ λουτρούς, μαλαματένᾳ κούρρους,
ἐμπαίν' ἀπέσ' καὶ λούσκειται κ' ἐβγαίν' κὶ ἀναλλάζει.

γουργούδα ἡ, Θράκ. (Καρωτ.) Μακεδ. (Βρασν. Πεν-
τάπολ.) βουργούδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ-
δ α.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γουργούδι τό, ἐνιαχ. γουργούδ' Θράκ. Μακεδ. (Ἀρε-
θουσ. Βρασν.) κ. ἄ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γ ο υ ρ ν ῖ.

Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γουργούλα ἡ, Ἡπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Ναρθάκ.)
Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Ἀμφιλοχ. Λαμ. Σπάρτ. Τοπόλ.
Φθιώτ.) — Δ. Λουκοπ., Ποιὰ παιγνίδ. παίζουσ τὰ Ἑλλη-
νόπ., 49.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ λ α.

1) Γ ο υ ρ ν ῖ 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἡπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ.
(Ναρθάκ.) Στερελλ. (Ἀμφιλοχ. Σπάρτ. Φθιώτ.): Τὰ πόδια
τὰ πλιένουμι ἰδῶ 'ς τ' γουργούλα Ναρθάκ. Ἐχ' νιὰ γουργ-
νούλα 'κεῖ πέρα κὶ πῖν'ς νερὸ Φθιώτ. β) Γ ο υ ρ ν ῖ τ σ α 1β,
τὸ ὅπ. βλ., Μακεδ. (Βλάστ.) 2) Γ ο υ ρ ν ῖ τ σ α 2, τὸ
ὅπ. βλ., Στερελλ. (Τοπόλ.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. 3) Γ ο υ ρ-
ν ῖ τ σ α 3, τὸ ὅπ. βλ., Στερελλ. (Σπάρτ.): Ἰκεῖ 'ς τὴ
γουργούλα τοῦ 'μπηξὶ τοῦ μαχαίρ' κὶ τοῦ ἔσφαξι.

γουργούχιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὐς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ ρ ι ν ο ὕ χ ι ν.

1) Ἡ ὑπὸ τὸν κρουνὸν τῆς στέρνας κειμένη καὶ πρὸς αὐ-
τὴν συνεχόμενη γούρνα, φέρουσα πρὸς τὸν πυθμένα ὀπὴν
πρὸς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. 2) Ἡ μήτρα τῶν κεράμων.

γουργωτός ἐπίθ. Ἀστυπ. Λειψ. Λέρ. Μῆλ. Νίσυρ. —
Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 217 καὶ Γεωργ. Ρούμελ.,
118 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ ρ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ω-
τ ό ς.

Ὁ κοῖλος, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς γούρνας ἐνθ' ἄν.:
Γουργωτὴ πεταλίδα (ἡ πεταλίδα, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ὄστρακον
κοῖλον, ὡς γούρναν) Ἀστυπ. Τὸ καπάκι τοῦ χαρηνιοῦ εἶναι
γουργωτὸ Μῆλ. Τὰ νύχια τῶν προβατιῶν ἔχουν ἕνα γργον-

τζάκι από κάτω, ἐνῶ τῶν γιδιῶν εἶναι γουρνωτό Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 217. *Λάκκος ἢ λούζα εἶναι τὸ γουρνωτό τὸ χωράφι, πὺν κρατεῖ τὰ βρόχινα νερά Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 118. Συνών. γ ο υ ρ ν ᾱ τ ο ς.*

γουρούδα ἢ, Ἦπ. (Παραμυθ.)

Πιθαν. ἐκ τοῦ Τουρκ. *g u r u r* (=φούσκωμα) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὑ δ α καθ' ἀπλολογίαν.

Πρᾶγμα συμπεπυκνωμένον, κυλινδρικόν: Ἡ γουρούδα τὸ τυρί. || Φρ. *Τὸ κρύο μᾶς ἔμασε γουρούδα. Συνών. φρ. Τὸ κρύο μᾶς μάζεψε κομβάρι.*

γουρουδάς ὁ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ δ ι ν καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾱ ς.

Ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ ἄλλου μέρους τοῦ σώματός του οἰδήματα. Συνών. γ ο υ ρ ο υ δ ῆ α ς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γουρουδάς* καὶ ὡς παρωνύμ.

γουρουδέας ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ δ ι ν καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ α ς.

Γ ο υ ρ ο υ δ ᾶ ς, τὸ ὅπ. βλ.

γουρουδιάζω ἐνιχ. γουρουδιάζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.) γουρουδιῶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ δ ι ν.

Παρουσιάζω οἰδήμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ ἄλλαχού τοῦ σώματός μου ἐνθ' ἄν.: *Ἐντῶκα τὸ κιφάλι-ι-μ 'ς σὸ τουβάρι' καὶ ἐγουρουδιάσεν* (ἐκτύπησα τὸ κεφάλι μου εἰς τὸν τοῖχον καὶ παρυσίασεν αὐτὸ οἰδήματα) Πόντ. (Τραπ.) *Ἐγουρουδιάσεν τὸ κιφάλι μ' (ἐγέμισεν ὄγκους τὸ κεφάλι μου)* Ἱμερ. *Ἀς σὸ ντώσιμον ἐγουρουδιάσεν τ' ἀπάν-ι-μ' (ἀπὸ τὸ κτύπημα ἐγέμισεν ὄγκους τὸ σῶμα μου)* Πόντ. (Σταυρ.) Καὶ μεταβ., προξενῶ εἰς τινὰ οἰδήματα Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ.): *Ἐντῶκεν καὶ ἐγουρουδιάσε τῇ χώρας τὸ κιφάλι* (ἐκτύπησε καὶ ἔκαμε οἰδήμα εἰς τοῦ ξένου ἀνθρώπου τὸ κεφάλι) Τραπ.

γουρουδιάριν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. γουρουδιᾶρ Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ δ ι ν καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ ρ ι ν *κ ι ᾶ ρ η ς*, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Α. Παπαδοπ., Ἱστορ. Γραμμ. Ποντ. διαλέκτ., 144.

Τὸ ἔχον ὄζους, ἐξογκώματα ἐνθ' ἄν.: *Γουρουδιᾶρ* στου-ράκ' (=ράβδος ὀζώδης) Πόντ. (Τραπ.)

γουρουδιάσμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ.) γουρουδιάμαν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ ο υ δ ι ᾶ ζ ω.

Ἡ ἐμφάνισις σκληρῶν ὄγκων εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ λοιπὸν σῶμα ἐνθ' ἄν.: *Τῇ κιφαλί*, τὸ γουρουδιάσμαν Πόντ. (Τραπ.)

γουρούδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) γουρούδ' Πόντ. (Ἱμερ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) γ'ρούδ' Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *g u r u r* (=φούσκωμα) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὑ δ ι ν, καθ' ἀπλολογίαν.

1) Οἰδήμα τῆς κεφαλῆς ἢ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος προκαλούμενον ἐκ κτυπήματος ἰσχυροῦ Πόντ. (Κερασ. Κο-

τύωρ. Κρώμν. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἐσυρεν ἓνα λιθάρι 'ς σὸ κεφάλιν αὐτ' καὶ ἐποίκεν ἓναν τρανὸν γουρούδ'* (=ἐρριξε μιὰ πέτρα εἰς τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἔκαμε ἓν μέγαλον οἰδήμα) Κοτύωρ. *Γουρουδά - γουρουδά ἐγέν'τον τὸ κιφάλι-ι-μ' (ὄγκους - ὄγκους ἐγέμισε τὸ κεφάλι μου)* Τραπ. 2) Ὁζος, ἐξογκώμα ξύλου Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.): *Ἀοῦτο τὸ στου-ράκ' ἔχ' γουρουδά (= αὐτὸ τὸ ραβδί ἔχει ὄζους)* Τραπ.

γουρουδόπουλον τό, ἀμάρτ. γουρουδόπον Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ δ ι ν ὡς ὑποκορ.

Μικρὸς ὄγκος ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.

'Σ σὸ ραχὴν ἐγεννέθα, | 'ς σὸ ραχὴν ἐνεχτίστα, κὶ ὄντ' ἐκατήβα κ' ἔρθα, | τὸ ραχόπο μ' ἐέντον γουρουδόπα, γουρουδόπα.

(εἰς τὸ βουνὸν ἐγεννήθην, εἰς τὸ βουνὸν ἐμεγάλωσα, καὶ ὅταν κατέβηκα καὶ ἦρθα, ἡ ραχούλα μου ἐγέμισε ὄγκους ἢ τυκάνη) Πόντ. (Ἱμερ.)

γουρούνα ἢ, γρούνα Ἀθῆν. Μέγαρ. Πελοπ. (Καρβελ. Γέρμ. Λεῦκτρ. Μάν. Ξεχώρ. Οἷτυλ. Πάνιτσ. Πετρίν. Πλάτσ. Σαηδόν.) Μεγίστ. Χίος (Πυργ.) — Λεξ. Δημητρ. γουρούνα κοιν. γ'ρούνα κοιν. βορ. ιδιωμ. ὀουρούνα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) γ'ρούνα Μακεδ. (Χαλκιδ.) Χίος (Ὀλυμπ. Πυργ.) μ'ρούνα Θράκ. (Μέτρ. Τσακίλ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὗς. γ ρ ὶ ν α. Βλ. Ἡσύχ. «γρώνα» ὡς θήλεια Λάκωνες» καὶ «γρωνάδες» θήλειαι ὕες». Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγγου μεταξὺ τῶν συμφώνων γ καὶ ρ πβ. Γ. Χατζιδ., MNE 1, 104, 105, 237 καὶ 2, 294. Β. Φάβην, Byzant.-Neugr. Jahrb. 18 (1949), 159.

1) Ἡ θήλεια χοῖρος κοιν.: *Ἐβῆκε ἡ γουρούνα 'ς τὸ γῆπο καὶ τὸν ἔσκαψε ὅλονε* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) *Ἐγέννησε ἡ γουρούνα κ' ἔκαμε δέκα βουζία (=χοιρίδια) αὐτόθ.* Ἡ γ'ρούνα μου ἀβόλυσε δέκα βουζία (ἀβόλυσε = ἐγέννησε) Πελοπ. (Ξεχώρ.) *Κινάει τούτη ἡ γουρούνα κáιθε μεσημέρι καὶ πάει 'ς τὴ βρύση καὶ λουτσεῖται* Πελοπ. (Βερεστ.) *Ἐχω νιὰ ἔρμη γουρούνα πὺν δὲν ἔχει χορτασμοὺς* Πελοπ. (Γαργαλ.) *Μοῦ 'φερε νιὰ γουρούνα νὰ τὴν κρατήσω μισα-κιά* Πελοπ. (Παιδεμέν.) *Γλυκάθ'κι ἡ γ'ρούνα μ' 'ς τοῦ καλαμπόκ' κὶ τ'ν ἔδισα* (συνήθισε ἡ γουρούνα μου νὰ τρώγῃ τὸν ἐσπαρμένον ἀραβόσιτον καὶ τὴν ἔδεσα, διὰ νὰ μὴ προ-ξενῇ ζημίαν) Στερελλ. (Ἀχυρ.) *Αὐτὴ ἡ γ'ρούνα εἶμι ἀπὸν καλὸ δαμάρ' (=οἰκογένεια, σόι)* Βιθυν. (Πιστικοχ.) *Μο-ναχὰ μιὰ γ'ρούνα εἶχι κὶ ἀπ' τὰ γουρ'νόπ'λα τ'ς ἔζ'νι* Εὔβ. (Αἰδηψ.) *Ἡ γ'ρούνα εἶμι μισὴ πιρυσία αὐτὴ π' γλιέπ'ς Θεσσ.* (Βαμβακ.) || Φρ. *Σύρθ'κι ἡ γουρούνα (σύρθ'κι = ἐγο-νιμοποιήθη)* Στερελλ. (Χαιρών.) *Βούργιαξι ἡ γ'ρούνα (ἡ γουρούνα ὀργᾷ πρὸς συνουσίαν ἢ φρ. ἐπὶ ἀσέμνων γυναι-κῶν)* Στερελλ. (Παρνασσ.) *Ἡ γουρούνα μὲ τὰ γουρυνόπουλα* (φανταστικὸς ἀρχαῖος σφραγιδόλιθος ἔχων ἐγγεγλυμμένην παράστασιν γουρούνας μετὰ χοιριδίων, ὁ ὁποῖος ἔχει μαγι-κὴν δύναμιν νὰ καταστήσῃ εὐδαίμονα ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ εὖρῃ αὐτόν, διότι καὶ θησαυροὺς θὰ δύναται νὰ ἀνακαλύπτῃ καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἔχῃ ἀναπόσπαστον συνοδὸν τοῦ βίου του) Ν. Πολίτ., Παραδ., σ. 203, 230, 1014. || Παροιμ. Φρ.

Σὰν τέτρεα παλιολάχανα, σὰν τέτρεες παλιοβροῦβες εἴχαμε καί 'ς τὸν κῆπο μας, πὺν τρώγαν οἱ γουρούνες (ἐπὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς οἱ ὁποῖοι προτείνονται εἰς γάμον καὶ δὲν γίνεται δεκτὴ ἢ πρότασις ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τοὺς ὁποῖους προτείνονται) Πελοπ. (Μεσσην.) || Παροιμ. *Μεῖς δὲ χωρά-γαμε καὶ γέννησε κ' ἡ γ'ρούνα μας* (ἐπὶ προσθέτου ἐπιβλα-

